

UMBRE PE MARGINEA FALEZEI

GYÖRFFY GYÖRGY

Primul dangăt l-a surprins pe nea Iulică trîntit în fotoliu, cu pătura întinsă pe picioare. Moțăia, căci gardianul nu are voie să doarmă în post, dar poate să moțăie cît îl lasă inima. Portarul institutului era un angajat cu experiență și își cunoștea toate obligațiile, drepturile și îndatoririle. Conform dispozițiilor, ar fi trebuit să-și petreacă noaptea în cușca de sticlă din capul scărilor. Ghereta era strîmtă și friguroasă, pentru nimic în lume n-ar fi schimbat-o cu culcușul capitonat în care se adîncise. Regulamentul stabilea, de asemenea, că, în două nopți, de la ora opt seara pînă dimineăta, era stăpînul întregului inventar, conform procesului verbal încheiat la primirea postului. Așa că, dacă socotea necesar ca în timpul nopții să evite depunerea prafului pe mobilierul din hol, trebuie să-i dăm dreptate. Oricine ar fi venit mai întîi suna, iar nea Iulică profita imediat de binefacerea unui somn ușor. În rest, nimeni nu putea pătrunde fără știrea lui Bebe, cerberul electronic. Îl botezase așa, din respect. În copilărie, riscase de multe ori sărind gardul, pînă cînd se împrietenise cu cîinele veninului. Tot Bebe îl chema și pe acela.

Sunetul clopotului nevăzut l-a smuls din reverie. Era cea de-a doua bătaie. Nu-și amintea să fi auzit vreodată glasul unui orologiu prin împrejurimi. Și-a întins reflex mîna după ceasul pus pe măsută. Era un „QUARTZ” destul de nou cu 7 melodii, calculator și memorie pentru numere de telefon, primit cadou de la un nepot pentru o vorbă bună pusă cîndva directorului administrativ. Ceasul dispăruse, n-a găsit decît brățara pleoștită și dureros de fierbinte. Sări buimac în picioare.

Dooong! răsună clopotul.

Nea Iulică s-a repezit spre telefon. A pus mîna pe ușa cabinei,

dar și-a retras-o în mare grabă. Clanța frigea. Sub ochii portarului prin sticla ușii se strecură un punct alb incandescent. Abia atunci înregistrează zăpușeala din antreu și faptul că era learcă de transpirație. Auzi un pocnet, urmat de tunetul bronzului. Patru, numără orologiul ascuns.

Grăuntele de foc alb s-a smuls din placa translucidă și s-a apropiat. Omul s-a retras speriat, urmărit timp de o clipă de un gând nelămurit: o plajă aurie sub un soare torid, unde se vînzoleau trupuri tinere și însetate de dragoste. A reținut doar imaginea discului imaculat, căci vîrfurile de lumină se transformase într-un ceva de mărimea unui ou de broască țestoasă, apoi a crescut pînă la dimensiunea unei farfurioare de porțelan. Își pierduse din strălucire și numai radia căldură. Lucea mat, ca un cadran de fildeș. Bunicul său avusese pe vremuri un ceas cu astfel de cadran, adăpostit între două capace de argint.

Dooong! vibra răsunătoare toate geamurile.

Bătrînul fusese cîndva, înainte de ultimul război, portar la Hotel Metropol. În fiecare seară, îmbrăcat într-o uniformă strălucitoare de-ți lua ochii, numai nasturi și fireturi aurii, primea la scară oaspeții casei. După el, meseria de portar s-a transmis din tată în fiu, iar haina de gală a fost depusă într-un dulap și scoasă numai cu ocazia aniversărilor mai importante ale familiei. Ceasul stătea în buzunarul din stînga, atîrnat de un lăntuș. Capacele erau încrustate, reprezentau o scenă de vînațoare: un tînăr arcaș sîfîșiat de proprii săi cîini sub privirile furioase ale unei femei tinere, ascunsă în desișul pădurii.

Pe suprafața ivorie s-au ivit cîteva semne, dispuse circular. Cifre romane. Păreau a fi incizate de un meșter migălos cu o unealtă fină și dură. O urmă radială s-a lățit și s-a transformat în două arătătoare dantelate dispuse vertical.

Urmă bubuitul gongului. Nea Iulică clipi buimac. Asurzise. Și-a recăpătat auzul mult mai tîrziu, înspre zori. În acele clipe nu mai era sigur nici de viață. Nu le-a uitat, dar nu le-a povestit decît unei

singure persoane. Acela sînt eu, prietene.

Marginea cadranului s-a bombat și a căpătat lumina metalului pur, iar partea centrală a început să reflecte obiectele din hol ca și cum ar fi fost protejată de o sticlă. În fața portarului pulsa anemic, dar palpabil, un arhaic cronometru, foarte asemănător unui model bine cunoscut, lucru și mai înspăimîntător pentru un om ca nea Iulică. N-a mai apucat să se gîndească la căutarea unui indiciu referitor la fabricant. Privirile i-au fost atrase de locul unde o umbră ștearsă dezvăluia o mică adîncitură, o rană ascunsă a trupului de argint. În apropierea ei geamul ceasornicului crăpase, un firicel de cenușă care s-a adîncit, s-a alungit și a șerpuit cărarea și din meandrele sale s-au desprins alte căi, alte ramuri, alte răni.

Rețeaua de linii și-a sporit densitatea și a ocupat întreaga întindere. Cifrele s-au pierdut în spatele unei măști opace. Geamul a devenit impenetrabil privirii. Apoi totul s-a cutremurat.

Suprafața mată a rămas neștirbită. Portarul a simțit din nou că i se taie răsuflarea și s-a retras cîțiva pași, împiedicîndu-se în cele din urmă de fotoliu. În acest loc îl pîrjolea dogoarea amintirii pierdute, imaginea plajei a revenit fără să-i aducă vreo plăcere, numai scîrbă, jos erau fetele adolescente cu buze cărnoase în care nu se putuse recunoaște, nisipul răscolit de trupurile încolăcite într-o uitare de sine, valurile înspumate încremenite ca într-o reclamă destinată amatorilor de surfing, senzația unui timp suspendat, inaccesibil. Pămîntul ardea însetat.

Carapacea de cioburi se metamorfoza, ici colo se limpezi cîte un ochi transparent, pînă cînd totul a devenit o lentilă gelatinoasă, de sub care X-urile și V-urile își întindeau antenele monstruoase. Apoi brusc se făcu frig.

Cupola de sticlă topită s-a alungit, baza ei a început să se îngroașe, i s-au adăugat noi straturi, s-a arcuit spre pămînt și a rămas o clipă ezitînd, pînă ce relativul echilibru a fost tulburat de forța gravitațională, întreaga masă se adună în jurul unui nucleu și curse în forma unui strop de rouă.

Un zbucium creator a pătruns adâncurile lacrimii. Suprafața de sticlă și-a ondulat oglinda. De jur-împrejurul ei, coamele umbrite ale undelor s-au întretăiat în cercuri cu miezuri punctiforme determinate. Aici vîltoarea își domolea iureșul și se desprindea în benzi filiforme ce coborau înspre pămînt. O palmă nevăzută le-a cuprins și a modelat mîinile și picioarele unui om. Simultan, vîrful conic al picăturii s-a teșit, ca și cum s-ar fi retras în sine, a devenit eliptic, cu axa mare ușor înclinată pe verticală.

Liniile cenușii, cîndva paralele, s-au frînt și au dezvăluit un chip uman. O lumină orbitoare se revărsă din trupul întregit. Omul de sticlă părea că vrea să pășească. Nea Iulică, a încremenit. Se recunoscuse. Se prăbuși cu palmele lipite de față și nu mai văzu, nu mai simți nimic.

Ultima bătaie a clopotului nevăzut, cea de-a 12-a, a risipit silueta arzătoare într-o revărsare de lumină care a acoperit totul, pîlpîi puțin și apoi se stinse. Ceasornicul dispăruse.

Vera își adunase mîinile în poală și aștepta, ca o școlăriță ce nu-și făcuse tema de acasă, întrebările. Hurmuz Dragomirescu își mai trecea încă dintr-o mînă în cealaltă cartea, examinînd-o pe toate fețele. În răstimpuri ștergea cu palma copertele lucioase, se cutremura și-și îngăduia un zîmbet sceptic, apoi continua să caute.

— Nu poate fi decît o glumă de prost gust, concluzionă istoricul, nu reușesc să înțeleg rostul ei.

Depuse obiectul pe masă și își sprijini bărbia în degetele împletite. Rămase așa, examinîndu-și voluminoasa bibliotecă în căutarea unui punct de referință.

— Indiscutabil, este vorba despre o afurisenie din acelea, un generator de înaltă tensiune sau cum îi zice. Îți dai seama, fetița mea, o suprafață de carton acoperită cu celuloid nu se comportă astfel. Este împotriva bunului simț, a ordinii firești! Continuă după o scurtă pauză:

— Îndemînatec autorul acestei farse. Nu înțeleg cum a reușit

să-și camufleze atît de bine circuitele.

— Dar crede-mă tată, cartea asta este vie. Trăiește sau cel puțin, respiră. La cîteva minute după ce am introdus-o într-o pungă de plastic, culorile copertei au pălit și au căpătat o nuanță violacee ca și cînd s-ar fi asfixiat.

— Năluciri, draga mea, spuse tăios savantul. Impresionism feminin. Cum de nu ți-ai dat seama? Probabil că punga era ușor colorată: puțină emoție, un fleac de imaginație și gata, faci din țințar armăsar.

— Poți verifica tată, răspunse Vera cu o voce rece, daca nu ai încredere în mine, poate vei crede ochilor tăi.

Spîrncenele fetei coborîseră sub linia ramei ochelarilor. Hurmuz încercă să o împace.

— Recunosc, este într-adevăr un obiect ciudat, dar să spui despre ea că ar fi vie, să fim serioși, rămîne o metaforă, nimic mai mult. Bănuiesc că un „suflet de poet”, cunoscîndu-te mai bine, a vrut să rîdă pe socoteala ta.

— Nu, tată. Îmi cunosc bine toți colegii, n-ar fi prima tor boroboacă dar ea, cartea sau ce o fi aceasta, nu este genul lor. Mi-l pot imagina punînd o linguriță de acid citric în cafeaua colegului sau îndesînd acetilură în țigările de lux oferite cu dărnicie tuturor, dar nu-i văd migălind o schemă miniaturizată presupunînd că ai avea dreptate. În plus, azi am sosit chiar prima în laborator.

Savantul clatină neîncrezător din cap.

— Și dacă portarul?...

— Nea Iulică? În nici un caz. Omul acesta vegetează toată ziua. E un individ comun și inofensiv.

— Judeci prea ușor oamenii, interveni Hurmuz. Poate că tocmai fiindcă și-a dat seama că nu dați doi bani pe el, a încercat să se facă văzut.

— Să presupunem ca ai dreptate, tată. Atunci omul acesta este un actor nemaipomenit. Azi dimineață mi-a zîmbit mai acru decît dacă ar fi fost constrîns să înghită o cană de oțet, era palid și avea

ochii încercănați, roșii și arzători. Părea obosit și, da, da, înspăimântat. Țin minte că l-am întrebat dacă se simte bine. „M-a tras curentul, domnișoară”, a dat vina pe un ochi crăpat de geam. Se vedea însă că încearcă să se scuze pentru un păcat nesăvârșit.

Vera se opri, întrebându-se dacă e cazul să continue. Își așezase țigările în rastel, apoi încercase să-l însenineze puțin: „Lasă nea Iulică, te dregi dumneata cu niște vin fierț, știu că îți place și pînă poimîine îți trece răceala”. „Să dea domnul să fie așa, domnișoară”, răspunse portarul. Nu-l mai auzise vorbind astfel. Deși om simplu, nea Iulică nu fusese religios niciodată. Putea un om să se schimbe într-o singură noapte?

— M-a întrebat cît este ceasul, se hotărî Vera să ducă pînă la capăt ceea ce începuse, și a tresărit surprins cînd i-am spus că l-am uitat acasă, părea să nu înțeleagă cum am reușit să fac aceasta.

— Unde vrei să ajungi? se interesă Hurmuz.

— La această carte, tată. Vreau să-ți povestesc exact cum s-au petrecut lucrurile, încerc să te conving. Este foarte important pentru mine să reușesc.

— Bine, aprobă părintele și se rezemă de speteaza scaunului. Își aprinse pipa lungă, cu gîtul curbat, primită de la un frate. Într-o vitrină păstra alte cîteva zeci de modele, de diferite tipuri și mărimi. Unele dintre ele îmbătrîniseră deodată cu el, aveau semne de arsură pe vetre și emanau duhoarea unei întrebuințări îndelungate.

— Am deschis ușa laboratorului și am desprins sfoara sigiliului – era neatins, am deslușit clar sigla institutului. Am intrat și...

Își agățase pardesiul în cuier – deși trecuseră în luna mai, diminețile erau încă răcoroase. Își îmbrăcase halatul. Foșnetul pînzei apretate umpluse încăperea, alungind liniștea nefirească ce învăluia camera. Se oprise în fața oglinzii, își adunase părul în palmă și-l îndesase sub bonetă. Își zîmbise cu tîlc: „Bosumflato! Ce urîță ești... Nimeni nu o să te iubească niciodată”. „Numai Edi”, șopti o voce lăuntrică. „Edi? Edi e un caraghios. Un conformist. N-a încercat nici măcar să mă sărute.” „Dar te iubea”, insistă vocea, „L-am înțeles

prea târziu. Ce prostuț a fost. Se simțea complexat din cauza părinților săi, niște simpli muncitori. Știi ce mi-a spus când a plecat? Că nu dorește să devină o jucărie menita să-mi alunge plictiseala. Poate că avea dreptate, în felul său.”

— Și? o pironi cu privirea Hurmuz.

— I-am întors spatele și am plecat. N-ar fi tre... Se opri.

— Cui? se miră savantul.

Vera se trezise la timp. Cerule, bine ca nu apucase să continue. „Cine știe ce ar înțelege tata”, se gândi speriată.

— Iartă-mă, nu era nimeni. Am obosit.

Hurmuz se ridică și veni lângă ea. Îi luă în palma sa moale și mare, de cărturar, mâna micuță și o sărută părintește pe frunte.

— Îmi vei povesti altădată. Nu te încăpățîna fără rost, adăugă pe un ton autodidact, văzînd că Vera își analizează sprîncenele,

— Tată, înțelege-mă! Simt nevoia să mărturisesc totul cuiva, și să mă sfătuiesc cu el. Nu pot apela la primul trecător, șopti aplecîndu-și capul. Hurmuz mormăi turburat:

— Spune atunci, dă-i înainte

— Am intrat și am zărit pe masă această... să-i zicem carte. Era plină de cioburi, rămășițele unui balon ce conținuse o soluție nutritivă. Suprafața de faianță a mesei era uscată. Lichidul dispăruse fără urmă. Se volatilizase. M-am apropiat. Obiectul părea intact. Pe copertă, ai văzut, nu este menționat nici titlul, nici autorul, nimic. Într-un chenar azuriu, aceasta reproducere după o pînză poate celebră. Arăta atît de ieșită din comun, încît m-am speriat. Am trăit o senzație stranie, doream, îmi porunceam să fug, dar nu mă puteam desprinde de lângă masă. Am auzit, pe coridor pașii măsurați ai unui bătrîn. A trecut prin fața ușii fără să se oprească. Cred că era Abramovici, de la analize spectre. Mi s-a făcut rușine de frica mea. Dacă totuși nu era decît o încercare? Am hotărît că o să mă descurc și singură. Faptul că în vecini se afla un om pe care puteam conta în caz de nevoie m-a încurajat. Am scos din sertar o pereche de mănuși din cauciuc și le-am tras pe degete. Mîna îmi

tremura. Am șovăit o clipă, apoi am înlăturat cu grijă cioburile de sticlă. Am scuturat cartea și am deschis-o. Prima pagină era goală. Am desfăcut volumul la întâmplare. Foile de hîrtie erau netipărite.

Își reaminti. Încercase să le răsfoiască. Cascada de aripi albe, care se zbăteau să se elibereze din strînsoarea degetelor înmănușate, era neîntinată.

— Am închis cartea nedumerită și abia atunci am simțit acel zvîcnet. Am scăpat obiectul și mi-am retras reflex mîinile. Cartea a căzut peste un stativ de eprubete și a făcut un vacarm insuportabil. O oboseală de plumb mi-a cuprins trupul.

Hurmuz o bătu pe umăr și-i făcu semn că este de ajuns. Privirea îi alunecă pe volumul părăsit pe birou. Vera îl urmări pînă cînd întîlni cotorul albastru al cărții. Își strînse pleoapele ca stînjinită de o strălucire dureroasă. Studiase cu mare atenție desenele copertelor. Erau identice – reproduceau aceeași imagine parcă desprinsă dintr-un vis tulburător. Tabloul i se părea cunoscut, deși n-ar fi putut spune unde și cînd l-a văzut, nici cine l-a pictat. Un suprealist, probabil. Dar cine?

Fundalul – o întindere de zăpadă încremenită pe buza țărmului înghețat; marea, ca o aglomerare de sloiuri, ici colo cîte un petic mai luminos, în rest totul era învăluit în ceață. Deasupra, vălătucilor de pîclă, pe fundul unui cer abia ghicit, se ridică sinistră, epava unei clepsidre. Pilaștrii erau rupeți, globurile sparte, nisipul risipit peste ghețuri. Se întrebese dacă nu cumva însă aceasta întindere zbuciumată luase naștere din sfărîmăturile clepsidrei. În dreapta pînzei, dintre norii lăptoși țîșnea un pinten înalt de piatră sîngerie, piciorul lui parcă palpa vîltoarea blocurilor plutitoare.

Printre nămeți o haită risipită de lupi ținea piept unei cete de cîini. Zăpada răscolită dezvelea trupul athletic al unui bărbat în puterea vîrstei. Fața învinețită era umbrită de o resemnare tristă, dar demnă. Să fi fost aceasta CRONOS, zeul părinte surghiunit de copiii săi în ținuturile hiperboreenilor? Un cîine îi sfîrteca trupul,

chinuindu-se să smulgă un ceasornic cu capace. În spatele său un lup încerca să fugă cu o pradă asemănătoare. Un terrier îi aținea calea.

În prim-plan rînjea un dulău roșcat. În bot ținea un cronometru turtit cu bale și sînge. Urechile îi atîrnau pleoștite și sfîșiate, părul îi era smuls pe alocuri, iar pielea despicată. Doar ochii mai păstrau ceva din căldura servilă de tovarăș al omului.

Își amintise fiecare detaliu al imaginii. Coperta ciudatei cărți avea încă ceva în plus, imaginea unui ceas de buzunar intact, cu un cadran lucios, împodobit cu cifre romane. Privise pata rotundă așezată astfel încît acoperea suprafețe egale din mare și din promontoriul purpuriu. I se păruse că punctele care marcau minutele se îndepărtau lent unul de celălalt. Cu cît fixase mai stăruitor reperele punctiforme, cu atît mai mult avusese impresia lărgirii dimensiunilor cadranului. „O iluzie optică explicabilă” își spusese atunci, și nici ea nu știa cum și de ce pipăise fără teamă imaginea cronometrului străin.

— Mi-am revenit repede, minți Vera. Mi-am dat seama că această carte trăiește, în felul ei, desigur. Te rog mult, tată, nu mă contrazice. Încearcă să te convingi.

Se ridică, și se îndreaptă spre ușă. Hurmuz o aprobă încetișor din cap și reveni lîngă birou. Trasă cu degetul arătător un cerc în jurul obiectului fără identitate apoi îl luă în mînă.

— Vera, spuse el nehotărît, ca și cum ar fi încercat o mărturisire.

— Da, tată.

Savantul își trecu degetele prin păr.

— Nimic, fetița mea. Dacă treci prin bucătărie, fă-mi, te rog, o cafea.

Vera ieși și închise în liniște ușa. Se simțea vinovată. Mințise. Da, mințise, dar fusese un reflex inconștient. Își dăduse seama că nu va îndrăzni niciodată să dezvăluie întregul adevăr. Pusese în inimă, ca o amuletă, acest obiect și acum îl abandonase. Trebuia să se obișnuiască cu gîndul acestui sacrificiu. Va uita clipa în care a

înțeles că, dincolo de stratul subțire de cauciuc, tic-tacul arhaicului ceasornic măsoară eternitatea unei clipe de destăinuire. Fusesse cu adevărat fericită atunci. Cunoscuse un prieten îndepărtat, însă gata oricînd s-o ajute. Oricînd sau niciodată.

CLUJ-NAPOCA, 15 mai 19...

Dragă prietene.

Sper că îți amintești de întîlnirea noastră de acum doi ani, cu ocazia colocviului de modelare semantică. Am trecut atunci pe la vecinul meu istoricul Hurmuz Dragomirescu, nu se poate nici s-o fi uitat pe Veronica fiica lui, acest lucru ar contrazice năravurile tale de burlac neconvins veșnic gata să sprijine un om de treabă sau să-și aștearnă inima la picioarele unei frumuseți placide. Înainte de a continua te previn să lași deoparte toate prejudecățile dobîndite la școală, căci mie mi-ar fi imposibil să cred ce aștern pe hîrtie dacă n-aș avea în mîna dovada că nu mă înșel, tot maldărul de hîrtii îmi arată că totul este inadmisibil de real și că, o recunosc de nevoie, sînt un om limitat, foarte impresionat de cele întîmplate, în ciuda rigurozității pretinse de meseria noastră. Este vorba despre o carte, după cum ai văzut din această introducere. Veronica Dragomirescu susține că ar fi o ființă, vezi ce precauții am luat la ambalarea ei, și că ar avea o structură organică. Se poate să fie așa. Recunosc cînstit că n-am putut să verific, deci nu știu. Filele au fost laminate dintr-un material nemaipomenit; cu toate strădaniile mele, n-am reușit să desprind nici măcar un colțișor pentru o analiză cît de cît serioasă. Este un obiect indestructibil.

A trecut cu succes și proba focului. Îl știi pe profesor, a fost un colecționar împătimit, s-a bucurat inițial că poate să adauge bibliotecii sale o piesă unică. Și-a așternut numele pe prima pagină, dar abia a apucat să treacă și data, cînd exlibrisul autograf a dispărut fără urme și în locul lui au apărut cinci coloane de semne,

de lungimi diferite. Le-am numărat, sînt 98 în total și nici unul nu se repetă. Seamănă cu un alfabet și această asemănare l-a nenorocit pe Hurmuz. N-a făcut un atac de cord, avusese timp să se obișnuiască cu ciudăteniiile cărții. S-a simțit provocat. Istoricul s-a metamorfozat într-un arheolog de salon. Vroia să profite de această unică ocazie, să descopere o civilizație, să descifreze cultura și să-și adauge numele lui Smith, Champollion sau Hrozny. Dacă nu cu mult timp în urmă șovăise de teama unei farse, acum ardea de nerăbdare, visa zi și noapte realizarea contactului cu misterioșii Mesageri. Da, așa i-a numit. Mesageri. Problema l-a obsedat, aș putea spune l-a bîntuit, și-a neglijat cursurile, prietenii, casa, masa, nu-l mai interesa nimic în afara cărții, și, apoi, nici aceasta. Într-o zi nervii săi au cedat.

A început prin a transcrie pe o filă alfabetul roman. Cartea a înghițit tot și n-a răspuns. Hurmuz s-a gîndit atunci că Mesagerii ar putea avea anumite suspiciuni și că ar putea folosi obiectul ca un releu de transmisiuni. S-a apucat să selecteze și să transcrie paginile cele mai senine din operele clasicilor literaturii universale. N-a obținut nici un rezultat A schițat atunci pe filele nemuritoare cîteva dintre lucrările celebre de artă plastică. A încercat și alte variante, pînă în ziua cînd și-a dat seama că lucrase în zadar, obiectul nici nu memorizase, nici nu transmisese nimic. O pagină plină era curățată în cîteva secunde și putea fi folosită cu același succes, fără ca Mesagerii să reacționeze într-un fel sau altul. Eșecul l-a descurajat într-o asemenea măsură încît a luat cartea și a aruncat-o în șemineu. Să nu mă înțelegi greșit, nu-l acuz și nici nu-l condamn, după cîtva timp gestul mi s-a părut firesc și am regretat că nu pot să-l imit.

Casa profesorului Dragomirescu a ars pînă în temelii. Au avut noroc, au scăpat neatinși, deși a fost un incendiu deosebit de violent. Focul a izbucnit la miezul nopții și a cuprins mai întîi biblioteca. Pînă dimineată, ne-am luptat să-l domolim. N-am reușit să salvăm prea mare lucru. Am răscolit împreună ruinele. În șemineul acoperit de cenușă ciudată, sticloasă și aspră la pipăit, încă

fumegîndă, am găsit cartea neatinsă. Lîngă ea am zărit o statueta din cleștar care s-a risipit în mii de fărîme de cum am atins-o. Purta chipul lui Hurmuz. Te rog să mă crezi, bietul om nu a avut niciodată un astfel de bibelou. Am căutat apoi seiful unde își ținea colecția numismatică. N-am putut să-l deschidem, se transformase într-un cub omogen de oțel. În cele din urmă, am recurs la serviciile unui sudor. N-am găsit înăuntru nici măcar o monedă intactă, toate se transformaseră în niște discuri late și subțiri, un fel de plăcinte de metal. Mi-a părut rău de el. Au stat o vreme la noi, apoi s-au mutat la o rudă mai vîrstnică, o mătușă, cred, undeva la periferie. La plecare ne-au dăruit cartea.

Inițial am progresat rapid. Am analizat logic faptele și am plecat de la constatarea că Hurmuz a urmărit tot timpul o himeră. Am recitat cu mare atenție cărțile astrofizicienilor care au participat la programele C.E.T.I. și Cyclops. Totul mi s-a părut a fi foarte simplu. O primă comunicare între două entități inteligente se poate realiza exclusiv prin intermediul matematicii. M-am întrebat de ce coloanele de semne au o lungime inegală. Tocmai ca să indice funcția lor diferită. Mi-am dat seama că aveam de-a face nu doar cu un alfabet, ci și cu operatorul limboformal. Am încercat să le conving. N-am obținut nici un rezultat.

Am pierdut mult timp pînă cînd mi-a venit ideea să copiez prima pagină pe următoarea. Rezultatul îl poți parcurge și singur. Am reușit pînă acum să stabilesc înțelesul sigur în cazul cifrelor (băieții lucrează în octal, cu semne speciale pentru sute, zeci de mii etc.) și al altor douăzeci și trei de semne. Aș mai putea adăuga cîteva, dar nu sînt convins că le-am determinat corect sensul. De ipoteze n-ai să duci lipsă, iar eu nu doresc să te încurc. Apelez la ajutorul tău, te rog, acceptă. Merită să mai faci o mare bucurie.

Te și văd răsfoind paginile rămase albe în căutarea unei soluții în timp ce vei simți în vîrfurile degetelor pulsul ceasornicului străin. Îți doresc succes. Nu descuraja cînd dai de greu, stă în firea lucrurilor ca joncțiunea dintre două modalități de a privi universul să se

realizeze în timp.

Mai am un singur lucru de adăugat, îți va fi de folos. Urmărește cifra XII, punctul zero al cronometrului străin, înainte de sosirea miezului nopții. Privește porțiunea de faleză aflată deasupra acestui reper.

În momentul în care cadranul ceasului se va încetoșa, în secunda în care vor dispărea cifrele tăiate în suprafața ivorie, în clipa când din cioburile topite se va întregi chipul tău, privește faleza.

E ora la care din porțile larg deschise ale timpului se zăresc cinci Mesageri.

PRIVEȘTE FALEZA!...

Poate vei descoperi singur ceea ce nu am vrut să-ți mărturisesc.